Зрубний будиночок. - художник Джеррі Доелл.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 5.
Ukrainian.

Раннє життя і навернення.

Можливо, з попереднього обговорення ви можете зрозуміти, чому я вірю, що Вільям Марріон Бранхам був пророком Бога для цього покоління, посланий, щоб принести Слово Боже, завершити Божі таємниці, відновити те, що впало в помилку. Для тих, хто не знає подробиць його життя, я хотів би поділитися з вами деякими з них, щоб у вас теж була така ж можливість, яку я мав, коли читав книгу «Людина, послана від Бога», написана братом Гордоном Ліндсі. Можливо, ви побачите, як і я, особливий Божий план щодо його життя з моменту його народження. Для порівняння, давайте спочатку розглянемо інші випадки в Біблії, коли чоловіки були обрані від народження.

Розділ 1 із 1 Самуїла розповідає, як мати Самуїла віддала його Господу ще до того, як він народився. Як тільки його відлучили від грудей, його відвели до храму, де мати представила його первосвященику Елі, щоб він був вихований для служіння Господу. Коли він був ще дитиною, як записано в 1 Самуїла 3:1, «А отрок Самуїл служив Господеві при Ілії. А Господнє слово було рідке за тих днів, видіння не було часте.» Прошу читача розглянути паралель у XX ст. Де і ким було слово Господа шляхом «відкритим баченням» до того, як брат Бранхам вийшов на сцену євангелізації? Хоча були деякі люди з видіннями, все ж у світі, безумовно, не було великого руху Божественного зцілення. Також не було відродження, яке відтоді переживав світ. Відродження почалося в 1946 році і тривало приблизно до 1957 року, але з тих пір померло від кульмінації, досягнутої в кінці 40-х і початку 50-х років. Отже, як це було за днів Самуїла, не було «відкритого бачення», тому що жоден пророк Бога не був на сцені до брата Бранхама.

Коли Самуїл був ще дитиною, Бог вперше заговорив з ним. Він тричі кликав його. Кожного разу Самуїл відповідав, думаючи, що голос принадлежав Елі. Нарешті Елі сказав йому повернутися і лягти, і наступного разу це сталося сказати: «Говори, Господи, бо раб Твій слухає Тебе!». Тоді в 1 Самуїла 3:11 ми читаємо “І сказав Господь до Самуїла: Ось Я зроблю таку річ серед Ізраїля, що в кожного, хто почує про неї, задзвенить в обох вухах його.» Могутній Бог відкрився Самуїлу «словом Господа», хоча Самуїл був лише дитиною; і вуха тих, хто про це чув збиралися поколювати з збудження за те, що мав зробити Господь. (Тепер, якщо ви послухаєте те, що Бог зробив у цьому поколінні, у ваших вухах також може поколювати - через слухання речей, про які ви не знали, через події вашого покоління в житті брата Бранхама.)

Бог спочатку показав Самуїлу те, що Елі робив неправильно. Самуїл, оскільки він любив Елі , не хотів розповідати Елі про його помилку, але священик переконав його, що він повинен говорити слова Господа: незалежно від того, кому це може зашкодити. Таким чином, згідно з віршем 19, «І виростав Самуїл, а Господь був із ним, і не опустив ані жодного зо всіх Його слів.» Якщо Самуїл сказав це, Бог зробив це. Отже, Господь благословив людей Своєю присутністю, як сказано у вірші 21. «А Господь далі показувався в Шіло, бо Господь явився був у Шіло Самуїлові в слові Господньому.» У всьому Писанні, коли Бог виявляв Себе, об’являв Себе, пояснив Себе, Він

зробив це, надіславши Своє Слово через пророка Божого.

Самуїл також не був лише поодиноким випадком, коли дитину покликали до Бога як пророка. Єремія 1:4,5 записує, «І прийшло мені слово Господнє, говорячи: Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!» Таким чином, великий пророк Єремія був призначений пророком для народів ще до того, як він вийшов із лона своєї матері. Єремія сказав: «А я відповів: О, Господи, Боже, таж я промовляти не вмію, бо я ще юнак! Господь же мені відказав: Не кажи: Я юнак, бо ти підеш до всіх, куди тільки пошлю Я тебе, і скажеш усе, що тобі накажу. Не лякайсь перед ними, бо Я буду з тобою, щоб тебе рятувати, говорить Господь! І простяг Господь руку Свою, і доторкнувсь моїх уст та й до мене сказав: Ось Я дав в твої уста слова Мої! Дивись, Я сьогодні призначив тебе над народами й царствами, щоб виривати та бурити, і щоб губити та руйнувати, щоб будувати й насаджувати!» (Єремія 1:6-10.)

Бог поклав його в серце матері Мойсея, коли Мойсей був ще немовлям, щоб відкласти його як вибрану посудину. Бог дав йому навчання в домі фараона, а потім взяв його в пустелю на сорок років і навчав його далі, і нарешті відправив його назад як визволителя ізраїльського народу. Зауважте, що Бог не чекав, поки Мойсею виповниться п’ятдесят років. Він почав працювати в житті Мойсея, коли той був ще дитиною, в той день, коли він народився.

Таким чином, ми бачимо, що пророки - це не люди, які приходять на цю землю, виростають і роблять такі жертовні зусилля для Бога, або зойк, плачте, моліться і постіть, поки Бог не наділить їх надприродними силами, а скоріше вибрані Богом із лона матері і доставлені туди, де вони настільки вільні від гріха, що гріх не може спричинити помилку Слова Божого. Чим далі вони відокремлені від гріха, тим більше вони в служінні Всемогутньому Богу.

Абсолютно необхідно почути посланого Богом пророка, бо він є голосом Бога, який говорить до світу в той час, коли Бог посилає його. Як ми щойно читали, Бог взяв Єремію, просту дитину, і сказав: «Слова, які ти говориш, це не ваші слова, це Мої слова, і я поставив тебе владу над народами. Якщо ти скажеш: зруйнуй, я зруйную. Якщо ви скажете, будуйте його, я буду його збудувати». Чи бачите ви, що це передбачений Богом шлях? Хіба третій розділ книги Діянь не говорить нам, наскільки це необхідно, і який суд над тими, хто не слухає пророків Божих?

Тепер чи можливо, щоб Бог послав пророка в двадцятому столітті? Особисто я вірю, що Він зробив, виконання Його Слова. Я дякую Богу за дотримання Його Слова, бо без цього я б працював у сліпому конфесійності. я б був слідуючи традиції людей, вважаючи їх вченням Бога. Я бачив, що Бог робив ці речі впродовж віків, і я бачив, як Бог робив ті самі діла зараз, що робили пророки тоді. Я бачив, що Святе Письмо передбачало, що це має статися. Тоді я сказав: «Пане, я вбачати вас пророком Божим». Я не вагався, бо це було відкриттям для мого серця.

6 квітня 1909 року п’ятнадцятирічна мати з Кентуккі народила хлопчика. Вони назвали його Уилльям Марріон Бранхам, і в день, коли він народився, була дивна аура, а Присутність у сільському невеликому зрубі. У вікно закружляло світло і нависло над ліжечком. Не дивно, що люди, які бачили це, казали: «Що це за дитина?»

Коли дитині виповнилося лише шість місяців, Божий захист над ним був продемонстрований вперше. Він і його мати застрягли в каюті, коли його батько був у від'їзді на роботу, були дивом

врятовані від вірної смерті. Велика сніжна буря ізолювала каюту, закінчилися їжа та дрова, тож молода мама просто закуталася з немовлям у всю постільну білизну, що у них була, і лягла спати, чекаючи кінця. Але сусід, який трохи осторонь, через якесь дивне явище, яке він не міг пояснити, кілька днів його тягнуло відвідати маленьку каюту, щоб побачити, як справи у його сусідів. Одного разу ця тяга охопила його настільки сильною, що він не зміг їй протистояти; він перетнув пагорби до хижини і виявив, що мати та дитина ледь не загинули. Він швидко назбирав дров і розклав багаття, повернувся до свого дому, щоб принести поживу, і вигодував їх, щоб повернути їм здоров'я. Таким чином, лише дивною Присутністю що чоловік не міг пояснити, його тягнуло прийти в цю годину і врятувати життя саме цього шестимісячного хлопчика.

У віці трьох років брат Бранхам отримав своє перше видіння. З цього видіння він зрозумів сказати своїй матері, що, хоча вони тепер живуть у Кентуккі, колись вони житимуть поблизу міста під назвою Нью-Олбані. Незабаром після цього сім'я переїхала з Кентуккі через річку Огайо до Індіани а трохи пізніше переїхав на кілька миль на південь до Джефферсонвілля, штат Індіана, який знаходиться всього за кілька миль від Нью-Олбані, штат Індіана. Бачення здійснилося.

У віці семи років у брата Бранхама був ще один дивний досвід, який він не міг зрозуміти. Одного разу, допомагаючи батькові, він опинився під тополею, коли дивний вітер потряс листя на дереві, хоча іншого вітру того дня не було. Він розповів, що вихор розворушив ділянку дерева розміром з бочку, і з нього пролунав Голос, який сказав: «Ніколи не куріть, не пийте і не оскверняйте своє тіло, бо коли ви станете старшими є твір для того, щоб ти зробив». Він не міг зрозуміти таємничої події, це його налякало, і він побіг до матері. Вона подумала, що його вкусила змія потім подумав, що він, можливо, просто перебував у нервовому шоку, тож вона поклала його спати й викликала лікаря.

Через кілька днів, коли він грав з друзями, він побачив видіння мосту. Цей міст, якого там не було, простягався через річку Огайо від Луїсвілля до Джефферсонвіля. Він сказав своїм друзям, що бачить там міст і, на свій жах, він побачив, що частина мосту обвалилася, загинувши шістнадцять чоловіків. Звичайно, його друзі розповіли про це в громаді. Але через тринадцять років цей міст був побудований ціною життя шістнадцяти чоловіків. Міст стоїть сьогодні між Джефферсонвіллем і Луїсвіллем.

Одного разу в молодості дівчина насміхалася з нього, бо він не хотів палити, і він насправді намагався закурити, щоб припинити її насмішку. Його свідчення: коли він потягнувся до сигарети, він знову почув вихор, і чим більше він намагався, тим сильніше воно ставало, аж поки його поривчастий звук не налякав його. Отже, він ніколи не курив.

Іншого разу якийсь чоловік запропонував йому випити у присутності батька молодого Уилльям Бранхама і наполягав на тому, щоб він узяв його. Він уже збирався випити, бо рідний батько назвав його «сиси», як знову налетів вихор. Він чув, як він мчить, і поки він продовжував підносити пляшку до губ, вітер ставав сильнішим, аж поки не налякав його, і він втік. Він не послухався Бога, справді, не міг, бо Бог мав план для свого життя, який Він здійснив.

Якось підлітком він пішов на карнавал, а там до нього підійшла ворожка і сказала: «Юначе, чи знаєте ви, що за вами є знак?» Наскільки схожий на той час, коли злий дух сказав Ісусу: «Ми

знаємо, хто ти, ти Христос, Син Божий». Священики та релігійні лідери, найрелігійніші люди у світі за часів Христа, не впізнавали Його, хоча злі духи впізнали. Так було і в житті Брата Бранхама.

Коли апостол Павло пішов проповідувати до Тіатир, його не прийняли, а поставили в колоди, і молода дівчина сказала: «Це Павло, який проповідує нам Христа, послання спасіння». У ній був злий дух, який упізнав, хто такий Павло, коли інші намагалися його переслідувати. Так було і в цьому поколінні. Злі духи могли усвідомити, що в брата Бранхама було щось інше перш ніж релігійні люди світу визнають це. Багато хто досі не визнають дій Бога через цю людину. Вони відмовляються визнати, що тут є щось набагато вище і за межами звичайного. Чи може це бути тому, що вони, хоча й «релігійні», не є навіть духовними?

Брат Бранхам ледь не помер удруге у віці чотирнадцяти років. Випадково застрелений, лежачи у власній крові з відбитими частинами ніг туди, де його вразив вибух з дробовика, у нього було бачення або досвід, коли він був у лікарні, де він сам зникав і він бачив людей у пеклі. Він бачив речі, які мали статися серед жінок світу в 1960-х роках, гротескне використання макіяжу тощо. Але ці жінки опинилися в пеклі, і його вразило, коли усвідомив, що таке місце є. Проте він чинив опір Божому поклику в своєму житті, хоча Бог продовжував мати справу з ним, бо була робота для нього, коли він був старший.

У грудні 1927 року, у віці вісімнадцяти років, він приїхав на захід до Фінікса, штат Арізона. Саме там, працюючи на ранчо, він отримав повідомлення про смерть свого брата Едварда, який був найближчим йому за віком. Почувши про смерть Едварда, він стояв і дивився на пустелю і запитав себе, чи був Едвард готовий зустрітися з Богом. Потім, коли він повертався до Джефферсонвілля на похорон, у нього з'явилося запитання: «Ти готовий?» Він згадав, як плакали його батько і мати і який великий вплив це мало на його життя, коли він почав замислюватися про себе. Він завжди усвідомлював цей Голос, цю Присутність, яку відчував з дитинства, бажаючи поговорити з ним. Це відрізняло його від інших хлопців його віку, перешкоджаючи їх дружбі тому що він говорив про дивні речі, і він не хотів курити, пити, танцювати чи бігати, як вони. Хоча він не міг сформувати своє життя за їхнім, він не знав, як віддати себе Богові. Але через смерть Едварда Дух Божий продовжував перебувати з ним і приніс його туди, де він насправді намагався молитися. Він не знав як, але люблячи пустелю, він написав на аркуші паперу: «Боже, допоможи мені». Він залишив записку приклеєною на дереві, бо знав, що Бог є в природі.

Нарешті настав день, коли він пішов до сараю біля будинку, опустився на коліна і, хоча він ще не вмів молитися, закричав у простоті. Цього було достатньо, щоб відкрити вікна небес. Коли він став на коліна в сараї, щоб помолитися, увійшло Світло і утворило хрест. Саме тоді його щось охопило, і він відчув вишукане відчуття, якого ніколи раніше не знав. Одного разу він особисто мені сказав, що на його тіло було відчуття, ніби дощ обливає його тіло. Пізніше він зрозумів, що Бог охрестив його Святим Духом. Він сказав, що, здається, з його плечей знялась вага в тисячу фунтів. Не маючи іншого способу висловити свою надзвичайну радість і полегшення, він підвівся на ноги й почав стрибати й бігати. Він убіг у будинок, і його спантеличена мати запитала його, що не так. «Я не знаю, - відповів він, - я відчуваю себе таким легким». Він вибіг з дому і по дорозі, використовуючи єдиний відомий йому спосіб висловити своє піднесення.

Пізніше, працюючи на комунальному підприємстві, він був підданий впливу газу, отруївся, йому

стало дуже погано. Була зроблена операція, під час якої він знову майже покинув це життя. Ситуація була важкою, поки не сталася надприродна подія, коли Світло прийшло і повисло перед ним. Лікарі не очікували, що він виживе. Коли він вижив, один із лікарів прийшов до його кімнати після операції і сказав: «Справді, Бог відвідав цього хлопчика». Брат Бранхам сказав, що в той час він не знав, що відбувається, але це якби він тоді знав що він дізнався пізніше, він би скочив з ліжка, радіючи, зцілений в ім'я Господнє. Після виходу з лікарні він шукав глибшого досвіду з Богом, бо він усвідомив, що Бог зробив для нього велику справу.

У нього залишилися серйозні проблеми зі шлунком і очима, від яких лікарі не сподівалися, що він одужає. Однак він чув про групу людей, які вірили в покладання рук для зцілення. На їхньому церковному зібранні хтось наклав на нього руки, і він прийняв своє зцілення проблем, що залишилися від опромінення газом.

Незважаючи на те, що він продовжував блювати, якщо їв тверду їжу, Бог вшанував його віру і протягом кількох місяців у нього були проблеми зі шлунком, і коли його зір оцінили, виявилося, що він ідеальний.

Саме після цього чудесного зцілення він вперше почав проповідувати. На його першій зустрічі люди хрестилися а 11 червня 1933 року відбулася ще одна надприродна подія, про яку докладніше буде розказано в розділі 6.

У 1933 році в його житті почали відбуватися величезні події, що вимагало б, щоб книжка сама по собі була розказана повністю. Але коли брат Бранхам почав проповідувати і будувати свою церкву, Бог дав йому видіння, і я справді можу сказати, що Бог почав відкриватися, тому що Слово Боже приходило шляхом «відкритого бачення». Таким чином, після періоду століть, Бог знову відвідав людей цього покоління через пророка. Він послав пророка, обраного з лона матері його, і встановив життя цієї людини з дитинства, формуючи його так, як Він робив інших Божих людей у Святому Письмі.